

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **A. H.**, nar., st. příslušnost Irák, zajištěna v, zastoupena Mgr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2016, č. j. KRPB-74627-13/ČJ-2016-060022-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2016, č. j. KRPB-74627-13/ČJ-2016-060022-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o jejím zajištění ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 25. 3. 2016 do 25. 4. 2016, a to za účelem jejího předání do příslušného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně

vstoupil nebo pobýval na území, zajistit za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.

Při rozhodování o zajištění žalovaná vycházela z následujících skutkových okolností. Žalobkyně byla zadržena na území ČR na dálnici D2 v prostoru bývalého hraničního přechodu Lanžhot, která cestovala v dodávce P. RZ, MPZ Polsko, jedoucí ve směru ze Slovenska do ČR společně se skupinou dalších 16 osob, mezi nimiž byli zjištěni i její rodiče R. a S. H. a její sourozenci R., J. a R. H.. Žalobkyně u sebe neměla cestovní doklad. Na základě lustrace v systému EURODAC bylo po jejím zajištění zjištěno, že její otisky prstů se shodují se záznamy ID B..... z Bulharska a ID z Maďarska. Z toho žalovaná dovodila, že žalobkyně je vedena jako žadatelka o přiznání mezinárodní ochrany v členském státě EU, a to v Bulharsku a v Maďarsku, a proto jsou zde důvody pro zahájení dublinského řízení. V rámci správního řízení o uložení povinnosti k opuštění území žalobkyně uvedla, že odcestovala z Iráku před dvěma měsíci se svými rodiči a sourozenci do Turecka, odkud se dostali do Bulharska. Tam je kontrolovala policie, která jim sejmula otisky prstů a odvezla je do tábora, kde strávili asi dva týdny. Poté cestovali pomocí převaděče přes Srbsko do Maďarska, kde jim policie vzala opět otisky prstů, a byli převezeni do tábora, v němž zůstali asi pět dnů. Za pomoci převaděče se dostali autem do ČR. Chtějí se dostat do Německa a tam požádat o azyl. Žalobkyně neví, zda někde žádala o azyl, ale nějaké dokumenty podepsala v Bulharsku a v Maďarsku.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně dne 25. 3. 2016 vstoupila a pobývala na území ČR bez víza a oprávnění k pobytu a dle zjištění je žalobkyně vedena jako žadatelka o přiznání mezinárodní ochrany v Bulharsku či Maďarsku a byla povinna zdržovat se na území Bulharska či Maďarska do doby, než bude rozhodnuto o její žádosti o mezinárodní ochranu. Výše uvedené skutečnosti zakládají důvod pro zahájení dublinského řízení. Žalovaná poukázala na čl. 28 nařízení Dublin III a uvedla, že v daném případě existuje nebezpečí útěku žalobkyně, neboť tato je žadatelkou o mezinárodní ochranu v Bulharsku či Maďarsku a měla za povinnost setrvat na tomto území až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně vstoupila na území EU nelegálně bez cestovního dokladu a bez víza a bez těchto dokladů měla v úmyslu cestovat dále do Německa. Svým jednáním prokázala, že v úsilí o dosažení svého cíle nemá zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU, přičemž její jednání nedává záruku, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předána do země, která je příslušná k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Tím je dáno nebezpečí útěku žalobkyně.

Žalovaná zkoumala rovněž možnosti uložení mírnějších opatření, zejména zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, nicméně shledala, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo z hlediska jednání žalobkyně nedostačující, a to zejména po zhodnocení popsáného skutkového stavu. V rámci rozhodování o zajištění se žalovaná rovněž zabývala tím, zdali je předání žalobkyně potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života. K tomu žalovaná uvedla, že žalobkyně přicestovala do ČR s dalšími rodinnými příslušníky, s nimiž je vedeno stejné řízení. Jejich společným cílem je Německo. Tito budou společně umístěni do zařízení pro zajištění cizinců, přičemž s ohledem na shora uvedené nebude zajištěním žalobkyně a jejím předáním podle mezinárodní smlouvy do státu, v němž je se jmenovanou vedeno řízení o azylu, nepřiměřeně zasaženo do jejího rodinného a soukromého života. Bulharsko i Maďarsko jsou považovány za bezpečné země

dodržující právní předpisy na ochranu uprchlíků. Žalovaná rovněž poukázala na skutečnost, že podle statistických údajů uvedených na stránkách Ministerstva vnitra je zřejmé, že procento předaných osob v rámci dublinského řízení do Maďarska vzrostlo, jelikož např. za listopad 2015 bylo do této země předáno 40 osob. Proto považovala žalovaná předání žalobkyně za možné. Žalovaná rovněž vyhodnotila dobu zajištění, přičemž při zohlednění lhůt stanovených v čl. 28 nařízení Dublin III a lhůty podle § 27 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, stanovila dobu zajištění v délce 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Přitom má žalovaná za to, že tato lhůta je v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem č. j. 7 Azs 11/2015-32.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně nejprve namítla jeho nepřezkoumatelnost. Elementárním požadavkem pro zachování zákonnosti je řádné odůvodnění rozhodnutí, avšak v případě žalobkyně je rozhodnutí o jejím zajištění zjevně nepřezkoumatelné, neboť je založeno na nutnosti omezit osobní svobodu žalobkyně v souvislosti s jejím předáním na území Maďarska či Bulharska pro posouzení údajných žádostí o mezinárodní ochranu. Žalobkyně se domnívá, že zmíněný alternativní způsob určení státu, do kterého má účastník vycestovat, a s tím související alternativní určení údajně podaných žádostí o mezinárodní ochranu, je nepřezkoumatelný a vnitřně rozporný. Rozhodnutí o zajištění cizince může dle názoru žalobkyně obstát toliko za předpokladu, že bude přesně popsán důvod zajištění, tj. nikoliv alternativně ale exaktně, a že bude náležitě odůvodněno omezení osobní svobody, coby prostředek *ultima ratio*. V předmětné věci však nebyla splněna ani jedna z uvedených podmínek, neboť není zřejmé, zdali má být žalobkyně žadatelkou o mezinárodní ochranu na území Maďarska či Bulharska. Navíc vše nasvědčuje tomu, že si žalobkyně není vědoma toho, že by na území těchto států požadovala mezinárodní ochranu, a nechápe, proč má být do těchto států přemísťována.

V této souvislosti se žalobkyně domnívá, že není dán důvod pro omezení její osobní svobody, a minimálně do doby vyjasnění existence správních řízení na území jiných států Evropské unie měla žalovaná postupovat dle § 119 zákona o pobytu cizinců a žalobkyni posuzovat coby cizinku nacházející se na území ČR bez platného víza či pobytového oprávnění. V rámci řízení o správním vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců pak bylo povinností žalované důkladně posuzovat okolnosti ovlivňující přiměřenost rozhodnutí s ohledem na potenciální zásah do osobního a rodinného života žalobkyně, zejména s přihlédnutím k možnosti vycestování do domovského státu, a s tím související případné ochrany žalobkyně. I pokud by se žalovaná neztotožnila se shora uvedenou argumentací, tak je nutno uvést, že za dané situace nebylo nezbytné přikročit k tak extrémnímu zásahu do osobnostní sféry žalobkyně, neboť je zjevné, že si žalobkyně nebyla vědoma toho, že porušuje pobytové povinnosti, pročez při absenci subjektivní stránky protiprávnosti nebylo nezbytné ji omezovat na osobní svobodě. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že rozhodnutí o zajištění cizince lze vydat pouze tehdy, nepostačuje-li uložení mírnějšího opatření. V případě, že se správní orgán rozhodne aplikovat institut zajištění, tak je povinen v odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince mimo jiné uvést, z jakého důvodu nepostačuje uložení zvláštního opatření. Žalobkyně tedy namítá samotnou zákonnost svého zajištění a zároveň zastává názor, že z obsahu napadeného rozhodnutí v žádném případě nevyplývá nezbytnost užití institutu zajištění coby krajního prostředku. Jak již bylo opakovaně judikováno, v případě zajištění cizince se jedná o zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby.

V případě uplatnění zajištění je tak nutno nejprve vždy zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný, a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasné vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nebylo splnilo účel. Dle názoru žalobkyně pak žalovaná jednala v rozporu s výše uvedeným. Rozhodnutí o zajištění, jako rozhodnutí, kterým je omezena osobní svoboda člověka, musí být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty. Žalovaná pouze stroze rekapituluje pobytovou historii žalobkyně a konstatuje, že je přesvědčena, že v případě žalobkyně nemohou být účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Právo na osobní svobodu je zaručeno Listinou, přičemž nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon. Výše uvedené platí zcela jednoznačně pro všechny instituty zajištění specifikované v zákoně o pobytu cizinců. Zajištění představuje v rámci správního řízení nejzávažnější zajišťovací opatření, které má na účastníka i na jeho blízké osoby citelný dopad. Správní orgány musejí proto při rozhodování o zajištění cizince postupovat s maximální obezřetností a velmi důkladně zkoumat důvodnost zajištění, popř. jeho dalšího trvání. Přitom je vždy třeba mít na paměti fakultativní charakter institutu zajištění a jeho nepřipustnost, je-li účelu zajištění možno dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. Aby správní orgán dostal ústavněprávnímu požadavku zdrženlivosti ve věcech omezování osobní svobody a imperativu maximální šetrnosti k právům účastníka řízení, musí výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude vyhýbat realizaci vycestování, a to za podmínek stanovených zákonem. Rozhodující správní orgán ve věci zajišťování cizince musí tedy zároveň výslovně uvést, proč je v daném případě zajištění opatřením nezbytným pro dosažení účelu správního řízení, a proč nelze tohoto účelu dosáhnout jinak, což v napadeném rozhodnutí abscentuje.

Žalobkyně dále poukázala i na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a z něj vyplývající zásadu přiměřenosti postupu správního orgánu a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob, tedy osob, jichž se výkon působnosti správních orgánů nějakým způsobem dotýká. Nad rámec uvedeného pak žalobkyně uvádí, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť před vydáním rozhodnutí nebyla všem vedlejším účastníkům řízení dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.

IV. Vyjádření k žalobě

Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla následující argumentaci. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvedla, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je smyslem řízení o zajištění cizince pouze vytvoření podmínek pro to, aby mohl být hlavní účel (předání cizince do příslušného členského státu) realizován (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011). Dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124, jakož i na právní úpravu obsaženou v nařízení č. 603/2013 ze dne 26. 6. 2013, o zřízení systému Eurodac. K námitce alternativního způsobu určení příslušného členského státu žalovaná uvedla, že primárním účelem zajištění je vytvořit podmínky pro realizaci předání, resp. přemístění cizince do členského státu, který je příslušný posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu. Žalované tedy nepřísluší v rámci řízení o zajištění rozhodovat o tom, zda a do které země bude cizinec, u něhož byla nalezena shoda otisků prstů v systému Eurodac, nakonec předán. Pokud v případě žalobkyně bylo na základě porovnání jejích otisků prstů v systému Eurodac zjištěno, že tato požádala o mezinárodní ochranu jak v Bulharsku, tak i v Maďarsku,

pak je k určení příslušného státu pro vedení řízení o mezinárodní ochraně příslušné dublinské středisko Ministerstva vnitra. Na základě provedeného dublinského řízení je pak vydáno správní rozhodnutí, proti kterému má osoba právo soudního přezkumu. Ze zjištěných okolností je zřejmé, že konečným cílem cesty žalobkyně a jejích rodinných příslušníků je od samého počátku Německo. Za dosažením cíle své cesty žalobkyně cestovala za pomoci převaděče z Turecka do Bulharska a pak do Maďarska. Žalobkyně nemá v ČR žádné příbuzné a nemá možnost zajistit si zde obživu a ubytování a chce pokračovat v cestě do Německa. Uvedené skutečnosti podle názoru žalované neskýtají žádnou záruku, že by žalobkyně skutečně dobrovolně vyčkala na území ČR, až bude předána do příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dále žalovaná odkázala na charakter řízení o zajištění, v němž je rozhodnutí prvním úkonem v řízení, pročež není možno aplikovat ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci nařízení jednání nenavrhli a soud neshledal v posuzované věci provedení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž věc posuzoval na základě skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobkyně, která jsou podle jejího názoru zajištěním na dobu 32 dnů nezákonně dotčena.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i relevantní judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností zákona č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že „*[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*“ Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že „*[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“ V ustanovení § 129 odst. 4 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační

praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud „[c]izinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“ Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

K první žalobní námitce, že alternativní způsob určení státu, do kterého má účastník vycestovat, a s tím související alternativní určení údajně podaných žádostí o mezinárodní ochranu, je nepřezkoumatelný a vnitřně rozporný, krajský soud uvádí následující. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Zajištění cizince je tedy prostředkem k realizaci účelu nařízení Dublin III, tedy přemístění cizince do příslušného členského státu. Který členský stát EU je příslušný k převzetí cizince či jeho přijetí zpět, to je otázkou posuzovanou v samotném dublinském řízení. Pro účely zajištění cizince proto postačí, pokud jsou dány dostatečně průkazné indicie či dokonce přímé důkazy svědčící o tom, že jiný členský stát je příslušný ve smyslu nařízení Dublin III. Pokud zjištěné skutkové okolnosti ukazují na to, že by mohla být dána příslušnost více členských států, platí ve smyslu čl. 7 odst. 1 nařízení Dublin III z hmotněprávního hlediska pořadí tzv. dublinských kritérií tak, jak jsou uvedena v čl. 8 až 16 nařízení Dublin III. V posuzované věci je z prokázané shody otisků prstů dle záznamu v systému EURODAC zřejmé, že žalobkyně byla kontrolována policií v Bulharsku i v Maďarsku, kde jí byly sejmuty otisky prstů. Tato skutečnost je mezi stranami nesporná a je objektivně doložena ve správním spisu příslušnými „hity“ ze systému EURODAC (..... a). Pokud k tomu žalobkyně namítá, že si není vědoma toho, že by v uvedených členských státech požádala o azyl, jde podle názoru krajského soudu o čistě účelovou námitku, jejímž cílem je dosáhnout zpochybnění aplikace dublinských kritérií. Navíc tomuto závěru odpovídá i výpověď žalobkyně, která ve správním řízení uvedla, že jí byly sejmuty otisky prstů jak v Bulharsku, tak i v Maďarsku a že pobývala po určitou dobu v uprchlickém táboře. Krajský soud tedy k této námitce uzavírá, že institut zajištění ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III není podmíněn naprosto jednoznačným a určitým závěrem o příslušnosti konkrétního členského státu, nýbrž postačí relevantní důkazy svědčící na bázi pravděpodobnosti o tom, že některé jiné členské státy mohou být příslušné k převzetí cizince či jeho přijetí zpět. Na rozdíl od žalobkyně má krajský soud za to, že uvedený závěr vyplývá i z logického výkladu *per argumentum a minori ad maius* opřené o úsudek, že postačí-li k zajištění cizince indicie ukazující na příslušnost jednoho členského státu, tím spíše splňuje podmínky pro zajištění případ, kdy se zdá, že by mohla být dána příslušnost více než jednoho členského státu. Který z členských států připadajících v úvahu to nakonec bude, to je již otázka výsledku dublinského řízení, jak již bylo výše dovozeno. Lze přitom odkázat i na právní názor obsažený v bodě 25 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 6, v němž Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní*

účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“ Krajský soud tedy tuto námitku nepovažuje za důvodnou, přičemž ve shodě s žalovanou považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a dostatečně určité.

K druhé žalobní námitce, že se žalovaná nevypořádala s principem nezbytnosti zásahu do osobní svobody žalobkyně, resp. ve spojení s namítanými nedostatky odůvodnění pouze stroze rekapitulovala pobytovou historii žalobkyně a konstatovala, že správní orgán je přesvědčen, že v případě žalobkyně nemohou být účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, krajský soud dospěl k následujícím závěrům. V první řadě krajský soud musí přisvědčit žalobkyni, že odůvodnění této otázky není silnou stránkou napadeného rozhodnutí a je na samotné hranici přezkoumatelnosti. Nicméně na druhé straně se nejedná o situaci, kdy by odůvodnění možnosti aplikace mírnějších prostředků (opatření) zaručujících, že žalobkyně neopustí ČR do doby dokončení dublinského řízení, nebyla žalovanou vůbec hodnocena. Krajský soud připomíná v tomto ohledu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, podle něhož „[t]aké v případě zajištění cizince za účelem jeho předání podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je nutno dát přednost výkladu, který bude souladný s čl. 15 návratové směrnice a také s čl. 8 Listiny a čl. 5 Úmluvy. Lze proto shrnout, že před zajištěním cizince za účelem jeho předání je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, a ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51) promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. V opačném případě trpí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelností.“ V posuzované věci je zřejmé, že žalovaná se zabývala otázkou aplikace mírnějších prostředků, než je zajištění žalobkyně, což také v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedla. Tím se napadené rozhodnutí odlišuje od situace popsané v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, kde byla dovozena primárně povinnost vypořádat se s těmito zvláštními opatřeními. Žalovaná odkázala na skutkový stav věci, který byl v napadeném rozhodnutí rovněž popsán, a z něho dovodila, že využití mírnějších opatření nepřipadalo v dané věci v úvahu. Krajský soud má tedy za to, že žalovaná – byť velmi stroze a úsporně – v minimálním rozsahu dostala požadavků na odůvodnění rozhodnutí o zajištění žalobkyně, pročez nebylo na místě shledat je v tomto ohledu nepřezkoumatelným.

Pokud žalobkyně navíc namítala porušení základních principů správního řízení, zejm. zásady proporcionality (přiměřenosti) a také porušení práv účastníka řízení, krajský soud tyto námitky rovněž neshledal důvodnými. Poukazovala-li žalobkyně na zásadu proporcionality (přiměřenosti) postupu správního orgánu, pak krajský soud uvádí, že tento princip je specificky promítnut v řízení o zajištění právě v povinnosti zajišťujícího orgánu zkoumat jiné mírnější alternativy, než je zajištění. Tím má být zaručeno vyvážení mezi kolidujícími principy, tedy ochranou osobnosti cizince (konkrétně jeho osobní svobody) a veřejným zájmem na fungování dublinského systému a společného azylového systému Evropské unie. Zajištění žalobkyně nebylo podle přesvědčení krajského soudu v rozporu se zásadou přiměřenosti výkonu pravomoci správním orgánem, což bylo žalovanou dostatečně zdůvodněno. Namítala-li konečně žalobkyně, že žalovaná porušila též ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, pak se krajský soud zcela ztotožňuje s žalovanou, že *ratio legis* předmětné právní úpravy nepředpokládá, že by toto ustanovení mělo být v řízení o zajištění cizince aplikováno, neboť jeho použití je vyloučeno na základě speciální právní úpravy tohoto řízení. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o zajištění je

prvním úkonem v řízení. Je tedy třeba naprosto vyloučit možnost subsidiárního použití ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, které lze uplatnit pouze v řízeních o dvou a více úkonech správního orgánu. Krajský soud proto ani tyto námitky neshledal jako důvodné.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno, a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. dubna 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková